

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 349/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditřa a Miroslava Duriřa v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **GULDAN, spol. s r. o.**, Hlavná 69, Bernolákovo, IČO 35 738 774, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, IČO 51 163 730, za ktorú koná advokát a konateľ JUDr. Jozef Holič, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 43/2019 a jeho prípisu z 11. februára 2020 a proti uzneseniam Okresného súdu Bratislava III č. k. 26 Cb 235/2015-225 z 25. februára 2020 a č. k. 26 Cb 235/2015-248 zo 4. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, porušenia čl. 4 ods. 3 a 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že prípis o vrátení veci bez rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Obdo 43/2019 z 11. februára 2020 (ďalej len „prípis najvyššieho súdu“) a uznesenia Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 26 Cb 235/2015-225 z 25. februára 2020 (ďalej aj „uznesenie o zastavení dovolacieho konania“) a č. k. 26 Cb 235/2015-248 zo 4. mája 2020 (ďalej aj „uznesenie zo 4. mája 2020“) sa rušia a strácajú účinnosť, aby najvyššiemu súdu prikázal konať o dovolaní sťažovateľky z 21. júna

2018 bez zbytočných prietáhov a priznal sťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola stranou sporu v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 26 Cb 235/2015 v procesnom postavení žalovanej, proti ktorej sa žalobkyňa obchodná spoločnosť SPP-distribúcia, a. s., Mlynské nivy 44/b, Bratislava, IČO 35 910 739 (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala zaplatenia sumy 3 443,97 eur s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom z 15. mája 2017 potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 11. apríla 2018 sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalobkyni žalovanú sumu s príslušenstvom a náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Sťažovateľka podala 21. júna 2018 proti rozsudku krajského súdu dovolanie. Okresný súd výzvou zo 17. júla 2017 (zrejme chybou v písaní nesprávne uvedený rok jej vydania) doručenu sťažovateľke 18. júla 2018 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie vo výške 413 eur, a to v lehote 20 dní od jej doručenia pod následkom zastavenia konania. Sťažovateľka súdny poplatok na účet okresného súdu uhradila 10. augusta 2018.

4. Najvyšší súd prípisom z 11. februára 2020 vrátil vec sťažovateľky okresnému súdu bez rozhodnutia o dovolaní s konštatovaním, že vzhľadom na to, že sťažovateľka súdny poplatok zaplatila oneskorene, hoci o procesných následkoch nesplnenia tejto povinnosti v súdom stanovenej lehote bola vo výzve riadne poučená, pričom nešlo o žiaden z prípadov uvedených v § 10 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), bude povinnosťou súdu prvej inštancie konanie o dovolaní zastaviť (§ 10 ods. 1 v spojení s § 12 ods. 2 prvou vetou zákona o súdnych poplatkoch).

5. Okresný súd uznesením č. k. 26 Cb 235/2015-225 z 25. februára 2020 vydaným vyššou súdnou úradníčkou dovolacie konanie zastavil s odôvodnením, že súdny poplatok bol sťažovateľkou zaplatený po uplynutí súdom stanovenej lehoty.

6. Proti uzneseniu o zastavení dovolacieho konania vydanému vyššou súdnou úradníčkou podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej namietala, že vykonala platbu niekoľko dní po tom, ako jej bola výzva predložená jej právnym zástupcom, a preto podľa jej názoru sa okresný súd znížil k prílišnému formalizmu, a žiadala o zrušenie uznesenia o zastavení dovolacieho konania. Okresný súd uznesením zo 4. mája 2020 vydaným zákonnou sudkyňou sťažnosť sťažovateľky zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. V úvode ústavnej sťažnosti sťažovateľka pomerne rozsiahlo opisuje svoju nespokojnosť s postupom a rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu v jej právnej veci, pričom svoju nespokojnosť zameriava na vykonané znalecké dokazovanie v súdnom konaní.

8. Sťažovateľka v podstatnom v ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že *«súd v súlade s § 10 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. vyzval právneho zástupcu (nie žalovaného) dňa 18.7.2018 na zaplatenie dovolacieho poplatku vo výške 413,- €, aby bol do 20 dní zaplatený, t. j. do 7.8.2018. Poplatok bol na účte štátnej pokladnice pripísaný 10.8.2018. Napriek tomu, že som novelu § 10 ods. 1 zák.*

č. 71/1992 Zb. nepostrehol a tento nedostatok mal za následok, že som nesprávne žalovaného poučil, že ak by nezaplatil v lehote, že dostaneme uznesenie o zastavení dovolacieho konania a v odvolacej lehote 413,- € zaplatíme.

Neznalosť zákona neospravedlňuje, ale vrátiť vec dovolacím súdom po tom čo súd v štáte demokratickom a právnom porušil právo na konanie bez zbytočných prietahov (objektívne príčiny tiež prietahy neospravedlňujú!) v zmysle čl. 46 ods.2 Ústavy a článku 38 ods. 2 Listiny, nesmie zostať bez kompenzácie porušení vzájomných práv a povinností a zadosťučinenia. Vec prišla z dovolacieho súdu 21.2.2020 hoci napadnutý rozsudok bol KS BA vyhlásený dňa 11.4.2018 a nespravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru sa vedie voči sťažovateľovi celkom 5 rokov. Z pohľadu dĺžky súdneho konania je omeškanie platby takmer hodinovým omeškaním, úplne je bez materiálneho významu. Zastavenie konania, ktoré tak dlho prebieha na súde zavinením na strane súdov je úkon, ktorý v rozpore s dobrými mravmi znemožňuje nápravu možného porušenia ľudských práv a slobôd.

Uznesením OS BA III VSÚ Mgr. Zuzana Kubešová dňa 25.2.2020 zastavila konanie s tým, že poplatok za dovolanie nebol zaplatený včas. Nebol pripísaný na účet „štátu“ 7.8.2018, ale až 10.8.2018 a konanie zastavuje až 25.2.2020.

Niekoľkohodinové omeškanie s platbou o ktorú prejavil súd záujem až po 20 mesiacoch a ani potom nenariadil, aby sumu 413,- € vrátil platcovi ako oneskorenú. Takýto tvrdý formalistický prístup všeobecných súdov má za následok zabrániť náprave rozhodnutia, ktoré bolo výsledkom nespravodlivého procesu konaného neverejne bez možnosti vyjadriť sa k veci a tým umožniť sa oboznámiť členov senátu s takmer trestnou činnosťou znalca na základe, ktorého neodborného postupu súd rozhodol v prospech finančného giganta na úkor podnikateľa nemajúceho šancu uplatniť si svoje základné práva v kontradiktórnom konaní. Sumu 413,- € dodnes drží štát na účte a rozhoduje o tom, že poplatok bol zaplatený oneskorene. Rozhoduje o omeškaní po tom, čo po podanom dovolaní súd koná a odstraňuje procesnú správnosť splnomocnenia. Dovolateľ už v dovolacom konaní plní pokyny súdu a ten po uplynutí lehoty, ktorá je prietahom v konaní, zrazu na záväzný pokyn predsedníčky senátu (v podstate sudca, nie v senáte nariaďuje vec vrátiť súdu prvej inštancie), aby konanie pre omeškane zaplatený poplatok zastavil.».

9. Podľa názoru sťažovateľky „dovolací súd nemal právomoc vrátiť a vôbec nariadiť aby súd spätne 20 mesiacom autoremedúrou zmenil rozhodnutie. Vtedy mal za to, že poplatok bol zaplatený riadne a včas. NS SR nemá právomoc prikázať zmenu stanoviska a prikázať mimo rozhodovania senátu, aby vo veci konal a rozhodol. Ak by súd použil ustanovenie § 10 ods. 1 zákona o poplatkoch v znení novely po 1.7.2017 bol by vydal VSU uznesenie, ktorým konanie zastavil. Sudca pri flagrantom porušení práva na účinný opravný prostriedok a práva na konanie pred nezávislým a nestranným súdom by zamietol podanú sťažnosť a spis by sa na dovolací súd nedostal. V konkrétnom konaní sa už v začatom dovolacom konaní konalo a následné zastavenie konania neprichádza v úvahu.“.

10. Najvyššiemu súdu sťažovateľka vytyka aj to, že tým, že o ňou podanom dovolaní dosiaľ nerozhodol, porušuje jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto žiada, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu konať bez zbytočných prietahov o jej dovolaní.

11. Priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodnila jej potrebou za „*päťročnú verejnú dehonestáciu, ohovárania, stresov a tenzie popri maximálnom nasadení až 16 hodinovej práci, čelil umelo živým klebetám a výsmechu*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv postupom najvyššieho súdu, ktorý iba prípisom vrátil vec sťažovateľky súdu prvej inštancie bez rozhodnutia o ňou podanom dovolaní, ako aj uzneseniami okresného súdu, ktorými na podklade prípisu najvyššieho súdu dovolacie konanie zastavil a sťažnosť sťažovateľky proti zastaveniu dovolacieho konania zamietol, v dôsledku čoho vytýka „*tvrdý formalistický prístup všeobecných súdov*“.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

K napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 26 Cb 235/2015-225 z 25. februára 2020:

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy pramení, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne.

15. Z ústavnej sťažnosti je nepochybné, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu o zastavení dovolacieho konania vydanému vyššou súdnou úradníčkou sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť okresný súd v sťažnostnom konaní. Právomoc okresného súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom uznesení okresného súdu č. k. 26 Cb 235/2015-225 z 25. februára 2020, keďže sťažnosť v tomto prípade predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľky vo vzťahu k tomuto napadnutému uzneseniu okresného súdu.

16. Princíp subsidiarity nás poučuje, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o ústavnej sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o ústavnej sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (*mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

17. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

K napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 26 Cb 235/2015-248 zo 4. mája 2020:

18. Ústavný súd už viackrát (z najnovšej judikatúry napr. II. ÚS 224/2018, II. ÚS 105/2018, II. ÚS 134/2015, II. ÚS 361/2015) zdôraznil, že rozhodovanie o súdnych poplatkoch – napr. o oslobodení od súdnych poplatkov, o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku a podobne – spravidla nemôže byť predmetom ústavnej ochrany, pretože aj keď sa jeho výsledok sekundárne dotýka účastníka konania, samotný „spor“ o oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na podstatu konania v zásade nedosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa. Rozhodnutie o tom, či sú splnené zákonom ustanovené podmienky, napríklad pre oslobodenie od súdnych poplatkov, patrí zásadne do rozhodovacej sféry všeobecných súdov (porov. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 788/09).

19. Rozhodovanie o súdnych poplatkoch – o naplnení zákonom ustanovených predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov, o následkoch nepriznania oslobodenia od povinnosti zaplatiť súdny poplatok alebo o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku – spadá výlučne do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Je preto vecou judikatúry všeobecných súdov, aby vymedzila kritériá, z ktorých bude pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich súdnych poplatkov vychádzať (porov. I. ÚS 27/2014, III. ÚS 559/2011, III. ÚS 441/2014).

20. Podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch (v znení účinnom od 1. júla 2017) ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, dovolania alebo kasačnej sťažnosti, súd podľa § 9 vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí, spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

21. Podľa § 12 ods. 2 prvej vety zákona o súdnych poplatkoch vo veciach poplatkov za dovolanie rozhoduje súd, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

22. Okresný súd v napadnutom uznesení, ktorým sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o zastavení dovolacieho konania zamietol, v podstatnom konštatoval, že „*ak poplatník (v tomto prípade žalovaný ako dovolateľ) nezplatí v súdom určenej lehote súdny poplatok, súd konanie zastaví. V zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 cit. zák. o súdnych poplatkoch súd určil na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie lehotu, v tomto prípade lehotu 20 dní (pričom táto bola dokonca stanovená o 10 dní dlhšia ako súd spravidla lehotu stanovuje). Súd sa domnieva, že vzhľadom na výšku súdneho poplatku 413,- eur, bola stanovená lehota na zaplatenie poplatku dostatočná. Napriek skutočnosti, že žalovaný (zastúpený advokátom) bol riadne poučený o možnosti zastavenia konania, ničím nepreukázal, že by si zákonnú povinnosť, spočívajúcu v zaplatení súdneho poplatku za dovolanie, splnil včas, práve naopak, sám priznal, že súdny poplatok za dovolanie bol zaplatený po lehote stanovenej súdom na úhradu uvedeného poplatku. Súd tak bol, pre nedodržanie lehoty stanovenej na zaplatenie súdneho poplatku zo dovolanie zo strany žalovaného, dovolacie konanie nútený zastaviť, na čo tiež poukázal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom liste zo dňa 11.02.2020 (č. l. 223 súdneho spisu), ktorým súdny spis, bez rozhodnutia o dovolaní, vrátil tunajšiemu súdu.*“

23. Aplikujúc uvedené východiská na vec sťažovateľky, ústavný súd hodnotí, že okresný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky proti zastaveniu dovolacieho konania pre včasné nezaplatenie súdneho poplatku aplikoval a interpretoval § 10 ods. 1 v spojení s § 12 ods. 2 zákona o súdnych

poplatkoch spôsobom, ktorý je ústavne čistý a nearbitrárny. Ide o aplikáciu a výklad jednoduchého/podústavného práva reglementujúceho otázku poplatkovej povinnosti za podané dovolanie a s ňou spojené následky jej včasného nesplnenia. Nejde o sťažovateľkou indikovaný formalizmus, naopak, iný (opačný) než univerzálne a kogentne zákonom predpísaný postup by mohol vykazovať prvky svojvôle.

24. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 444/2018).

25. Ústavný súd vzhľadom na prezentované uzatvára, že nie je oprávnený vstupovať do ústavne udržateľnej interpretácie § 10 ods. 1 v spojení s § 12 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch v situácii, keď okresný súd zvolil podľa ústavného súdu ústavne korektný výklad týchto právnych noriem. Záverom okresného súdu nemožno z ústavnoprávneho hľadiska vytknúť arbitrárnosť, ktorá by zakladala porušenie sťažovateľkou označených práv. Prezentované východiská zakladajú podľa mienky ústavného súdu zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, a preto ju v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

K napadnutému postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 43/2019 a jeho prípisu z 11. februára 2020:

26. Najvyšší súd v podstatnom prípis – vrátenie spisu súdu prvej inštancie bez rozhodnutia odôvodnil tým, že „*ak poplatník (v tomto prípade žalovaný) súdny poplatok za dovolanie (napriek výzve súdu) v určenej lehote nezaplatí, súd podľa kogentného ustanovenia § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch konanie zastaví. Včasné zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie je podmienkou konania, bez splnenia ktorej dovolací súd nemôže rozhodnúť o podanom dovolaní. Dovolací súd dodáva, že súdny poplatok za dovolanie je splatný jeho podaním a účelom výzvy nie je uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok, ale upozornenie na jej nesplnenie, pričom samotná poplatková povinnosť vyplýva priamo zo zákona. Vzhľadom na to, že žalovaný súdny poplatok zaplatil oneskorene, hoci o procesných následkoch nesplnenia tejto povinnosti v súdom stanovenej lehote bol vo výzve riadne poučený, pričom nešlo o žiaden z prípadov uvedených v § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, bude povinnosťou súdu prvej inštancie konanie o dovolaní zastaviť (§ 10 ods. 1 v spojení s § 12 ods. 2 prvou vetou zákona o súdnych poplatkoch).*“.

27. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý prípis najvyššieho súdu, resp. postup najvyššieho súdu nie je možné považovať za arbitrárne, teda také, ktoré by nemali oporu v zákone, resp. za príliš formálne. Vychádzajúc zo zistenia, že vo veci sťažovateľky nebola splnená zákonná podmienka na rozhodovanie najvyššieho súdu o dovolaní podanom sťažovateľkou, a to včasné zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie, a rešpektujúc § 10 ods. 1 v spojení s § 12 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, nemal najvyšší súd inú možnosť, ako vrátiť vec sťažovateľky súdu prvej inštancie na

postup v súlade s citovanými ustanoveniami zákona o súdnych poplatkoch. Musí totiž preskúmať úkony súdu prvej inštancie (§ 436 Civilného sporového poriadku), a to aj v kontexte ustanovení označených v predchádzajúcej vete, aby zistil, či sú splnené podmienky na predloženie veci dovolaciemu súdu a na jeho ďalšie konanie.

28. Predmetom ústavnej sťažnosti je aj námietka porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní o ňou podanom dovolaní.

29. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05). Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

30. Vec sťažovateľky v rámci dovolacieho konania bola v čase podania tejto ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (13. júla 2020) právoplatne skončená, a to napadnutým uznesením okresného súdu zo 4. mája 2020 (ktorým sťažnosť proti uzneseniu o zastavení dovolacieho konania zamietol) právoplatným 24. mája 2020. Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť ústavnému súdu v čase, keď bolo dovolacie konanie právoplatne skončené, a teda právna neistota sťažovateľky bola v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu odstránená (pričom ani rozhodnutím ústavného súdu nedošlo k vyvolaniu nového konania). Z uvedeného dôvodu bolo potrebné ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2021

Libor Duľa
predseda senátu